

Alianční týden modliteb 2016

Radost,

kterou vám nikdo nevezme

Blaze vám

„Veselte se, jásejte stále a stále nad tím, co stvořím. Hle, já stvořím Jeruzalém k jásovu a jeho lid k veselí.“ Iz 65:18

„... vaše srdce se zaraduje a vaši radost vám nikdo nevezme.“ Jan 16:22

Jednou z věcí, která většinu lidí šokuje při návštěvě subsaharské Afriky, je radost, s níž se tam u lidí setkáváte. Neznamená to, že by tam lidé neměli problémy, spíše naopak. Bojují s chudobou, nej-různějším nedostatkem i nemocemi. Ale přesto připadají běžnému Evropanovi jako mnohem šťastnější lidé, kteří jsou odolnější vůči utrpení, drží při sobě a nejsou tak ufnukaní, nespokojení nebo vystresovaní jako my. Vědci už dávno vyzkoumali, že osobní pocit štěstí roste s materiálním bohatstvím jen do určité míry a pak se již nezvyšuje, ale často spíše s rostoucím blahobytem a možnostmi volby klesá. Zatímco tam lidé trpí materiální chudobou, člověk konzumní Evropy trpí spíše chudobou času a vztahů. Také se na nás valí tolik negativních věcí, že je pro velkou část lidí těžké nemyslet negativně a udržet si vnitřní radost. Přesto bychom jako křesťané měli být jiní.

Ježíš nám zanechal radost, kterou nám nikdo a nic nemůže vzít. Jsme ale lidem radosti, o kterém mluvil Izajáš? Je-li spasení spravedlnost, pokoj a radost v Duchu Svatém, ptám se někdy, proč i v církvi nevypadáme poněkud spaseněji. Ne, nejde mi o „hallelujácké“ happy-clappy křesťanství, ale o radost hluboce zakoreněnou v poznání Boha i jeho krásy, velikosti a moci. Alianční týden modliteb, který proběhne 3.–10. ledna 2016, bude právě o této nezničitelné radosti. Podkladem biblických zamyšlení pak budou jednotlivá blahoslavenství z 5. kapitoly Matoušova evangelia, kterými Ježíš boří zažitá mýty o tom, co to znamená mít šťastný život – být blahoslavený.

Právě blahoslavenství jsou ale jednou z biblických pasáží, která byla a je v dějinách církve vykládána velmi rozdílně, možná i mylně. Většinou církev vnímala blahoslavenství jako jakýsi sou-

pis ctností, které, pokud je budeme mít, povedou k požehnání a dobrému životu. V modlitebním průvodci ATM se pokusíme ukázat, že tomu možná bylo trochu jinak. Překladaatelé a vykladaatelé blahoslavenství vždy zápasili s tím, jak některá blahoslavenství vyložit jako křesťanský ideál – toho, kým bychom měli být. Z chudého duchem se tak stával v různých výkladech či překladech člověk pokorný, zkroušený nebo nezakládající si na svém intelektu. Přesto ale mnozí křesťané trpěli pocitu viny, že nejsou dostatečně chudí, pokorní, plačící, tiší a že pokud je někdo nepronásleduje, nejsou snad ani následovníky Krista. Jiní zase učinili z blahoslavenství další zákon, jak se chovat a seznam návodů „jak na to“. Blahoslavenství ale není možné chápat jako dobrou zprávu, pokud je vnímáme jako pouhý seznam cest k požehnání.

Ježíš v blahoslavenstvích jen pokračuje ve svém základním poselství, že skrze něj a vztah s ním jsou odtud nový život a Boží království dostupné všem bez rozdílu a bez ohledu na osobní situaci, ať je jakkoli beznadějná. I těm, kdo se považují za nepožehnatelné. Ježíš takto učil velmi často. Vzal nějakou zažitou představu, kterou lidé kolem něj měli, a zcela ji zpochybnil nebo dal do nové perspektivy. Nejsme blahoslavení, protože, ale přestože jsme pronásledováni. Jsme blahoslavení, přestože jsme chudí, ne proto, že jsme chudí. Na chudobě samotné nic zvlášť duchovního není a sama o sobě nezaručuje, že bude člověk blíže Bohu. Ale skrze Krista je nyní skutečné požehnání dostupné i pro největší lůzry a beznadějně případy. Blahoslavenství jsou vyjádřením ryzí milosti v Kristu. Radosti, kterou neuhásí žádný pláč, nespravedlnost, zneužívání druhými, bezmoc, pronásledování nebo smutek. Radosti, kterou nám nemůže nikdo a nic vzít.

Zveme vás ke společným modlitbám s dalšími sbory a církvemi. Budme lidem veselí a radosti – společně.

Jiří Unger
Tajemník ČEA

Sbírka Aliančního týdne modliteb 2016 – Pomoc pro přesídlené syrské uprchlíky

Již tradičně prosíme, abyste během modlitebních shromáždění uspořádali také sbírku. Tentokrát bychom její výtěžek rádi věnovali na pomoc přesídleným uprchlíkům, jejichž přesídlení dlouhodobě koordinuje nadace Gen21 www.gen21.cz. Své dary můžete zasílat s variabilním symbolem **2116** na účet ČEA u ČS a.s. – č. ú. **13808359/0800**. Předem děkujeme za Vaši štědrost.

Pokud byste raději podpořili některý z projektů ČEA nebo její činnost, můžete dary zasílat na č. ú. **13808359/0800** s variabilním symbolem 1100 nebo použijte pro okamžité zaslání podpory naši [dárčovskou bránu](#).

Blahoslavenství (Mt 5:3-12)

Blaze **chudým v duchu**, neboť jejich je království nebeské.

Blaze těm, kdo **pláčou**, neboť oni budou potěšeni.

Blaze **tichým**, neboť oni dostanou zemi za dědictví.

Blaze těm, kdo **hladovějí a žízní po spravedlnosti**, neboť oni budou nasyceni.

Blaze **milosrdným**, neboť oni dojdou milosrdenství.

Blaze těm, kdo **mají čisté srdce**, neboť oni uzří Boha.

Blaze těm, kdo **působí pokoj**, neboť oni budou nazváni syny Božími.

Blaze těm, kdo **jsou pronásledováni pro spravedlnost**, neboť jejich je království nebeské.

Blaze vám, když vás budou tupit a pronásledovat a lživě mluvit proti vám všechno zlé kvůli mně.

Radujte se a jásejte, protože máte hojnou odměnu v nebesích; stejně pronásledovali i proroky, kteří byli před vámi.

Mt 5:3

Blahoslavení **chudí duchem**, neboť jejich je království Nebes.

Čtení:

Žalm 22:8–25

Mt 9:19–22

Podívejme se na dav, který Ježíše při jeho kázání na hoře obklopoval. Ve 4. kapitole Matoušova evangelia čteme, že „Ježíš chodil po celé Galileji, učil v synagógách, kázal evangelium království Božího a uzdravoval každou nemoc a každou chorobu v lidu. Pověst o něm se roznesla po celé Sýrii; přinášeli k němu všechny nemocné, postižené rozličnými neduhy a trápením, posedlé, náměsíčné, ochrnuté, a uzdravoval je. A velké zástupy z Galileje, Desítměstí, z Jeruzaléma, Judska i ze Zajordánie ho následovaly.“ Ježíš se při svém kázání neuchýlil do úzkého kroužku svých učedníků, ale byl obklopen různorodou škálou surového lidství, davem různě potřebných lidí, kteří se na konci jeho promluv podivují nad tím, s jakou autoritou a mocí učí. Tito lidé již zakusili Ježíšovu službu a moc Božího království. Zažili, že i jejich je království nebeské, ale ještě jim nedošlo, co vše to pro ně znamená. Ještě vpravdě neslyšeli, že i oni mají do jeho království přístup.

Ježíš se obrací k lidem, kteří nemají žádnou „náboženskou kvalifikaci“. Nejsou to ti, které by někdo pověřil duchovní službou, mnozí jsou kulticky nečistí, nemocní. Nejsou to charismatičtí ve-

doucí nebo lidé s vysokým potenciálem v očích lidí. Jsou „chudí duchem“ – duchovní nuly v očích lidí, ale nikoli v očích Ježíše Krista. Nikdo by je nezval, aby vedli bohoslužbu nebo modlitební shromáždění. Chodí jich mezi námi stovky a tisíce – lidí, kteří si ani nedovedou představit, že by pro Boha a hlavně lidi kolem mohli něco znamenat nebo snad něco přinést. Jsou to jen laici, co neznají zákon, co neznají svou Bibli. Zatímco my máme tendenci vidět hlavně potenciál a schopnosti, Ježíš pozvedá každého kolem sebe prostým – Vy jste světlo světa. O názor chudých jinak nikdo nestojí. Chudoba jakoby automaticky znamenala životní selhání v každém ohledu.

A přesto Ježíš říká: „Blahoslavení chudí duchem, neboť jejich je království nebeské.“. Ne proto, že jsou chudí duchem, jsou požehnaní, ale i přesto, že jsou chudí duchem. Protože příchodem Božího království skrze Krista a jeho milost se jejich životy zásadně mění. Ne není možné překládat toto blahoslavenství jako, blaze vám, kdo jste si vědomi své duchovní bídy nebo blaze vám pokorným či zkroušeným či duchovně skromným. Pak zde nemá prostor milost, ale jen nějaká forma zásluh, která nám přinese blahoslavenství. Ale zdrojem blahoslavenství je Bůh sám a nikoli naše skutky. Proto jsme blahoslavení i my, duchovní nuly. Protože Boha není hoden nikdo z nás. Boží milost je otevřená všem a nikdo není z Božího požehnání předem vyloučen.

Přímluvy:

- Modleme se za ty, kdo si myslí, že jsou nejvíce nepožehnatelní v našem okolí.
- Kdo to ve vašem okolí je? Nemocní HIV, prostitutky, tlustí, vězni, oškliví, nezaměstnaní, chudí, bezdomovci, závislí, vězni, samoživitelky, neúspěšní, lůzři, homosexuálně orientovaní, sirotci, mentálně postižení, zneužívání, oběti domácího násilí, závislí na pornografii, rozvedení, ...? Kdo je na vašem seznamu?
- Modleme se, aby každý v našich společenstvích věděl, že je požehnaný a že je požehnaním bez ohledu na jeho „potenciál“ v lidských očích.
- Modleme se za silné rodiny a obnovu manželství a rodin. Mnoho lidí upadá do duchovní bídy i beznaděje díky nefunkčním rodinám.

Mt 5:4

Blahoslavení **plačící**, neboť oni budou potěšeni.

Čtení:

Neh 8:1–12
Jan 11:32–41

Plačících bylo v zástupech kolem Ježíše jistě také mnoho. I k nim potřebuje promluvit. I jim dává naději. Existují tisíce věcí, které mohou zlomit naše srdce. Mému příteli, kterému se podařilo ze skomírající denominace vytvořit církev, která již dnes založila desítky nových sborů a dále roste, se v jednu chvíli zhroutil svět.

Byl pro vizi obnovy církve ochoten položit život, přesto jednou, když šel s rodinou z kostela, přišel o svou tříletou dcerku. Jedla jablko, zaskočilo jí a udusila se mu v náručí. Jeho životem i prioritami to otřásl. Přesto pokračuje dál ve službě, ale již nikdy nebude stejný. V mé vlastní širší rodině zemřela dívka na meningokoka. Během jednoho dne se u ní objevily příznaky a do večera zemřela. Proč?

Lidé ztrácejí své blízké, rozvádějí se, procházejí fyzickou či duševní bolestí, trpí odmítnutím, samotou či depresemi. A jejich utrpení navíc často ani nedává z lidského pohledu smysl. Utrpení je mnohem méně romantické, než jak ho vidíme na filmovém plátně. Máme plakat s plačícími a radovat se s radujícími. I když se utrpení často snažíme spíše vytěsnit, protože si s ním nevíme rady. Proto lidi někdy utěšujeme prázdnými frázemi, jen aby se nás to nepříjemně, nepohodlně utrpení již nedotýkalo. Bůh ale dokáže mlčet, když není nutné mluvit a snese všechny naše výčitky. Ani s Jóbem nevedl debatu o filosofickém ospravedlnění

utrpení a nedal mu jednoduchou odpověď na otázku proč. Ne-poslal z nebe přednášku o smyslu utrpení, ale poslal svého syna. Nepřišel s odpovědí, ale s přítomností a skutkem.

Křesťanství je jediné náboženství, které říká, že Bůh sám trpěl. Ježíš do utrpení nás lidí aktivně vstupoval a nebál se vzít ho na sebe. To, že jeho utrpení nebylo jen zdánlivé, ale skutečné, je také jedním z klíčových křesťanských dogmat. Hloubku Božího utrpení si přitom můžeme představit jediné tehdy, dokážeme-li uvážit i samotnou Boží velikost. Díky kříži a Božímu utrpení je možné vědět, jaký není důvod našeho utrpení. Není to proto, že by nás Bůh nemiloval nebo, že by mu na nás nezáleželo. Ovšem není-li Boha, není ani žádné útěchy a existuje jen lhostejná replikující se DNA bez smyslu a významu. Chceme být jako Ježíš i v tom, jak na sebe bereme břemena jedni druhých? Pokud ano, změní to nás samotné, nezůstaneme bez ran, ale Bohu budeme blíží.

Blahoslavení plačící – to zní provokativně i dnes. Z reklam a obrazovek na nás hledí jen rozesmáté tváře a šťastné rodiny, jejichž životu ani nemůže nic chybět. Jak by vůbec mohl někdo považovat plačící za pozeňnané? Nejsou pozeňnaní, protože pláčou a ani my se nemusíme nutit do smutku a pláče, abychom byli lepšími křesťany. Ale jsou blahoslavení, protože je jim otevřena větší útěcha a radost než každé utrpení. Protože byla poražena i smrt jako největší nepřítel. Protože přichází čas, kdy Bůh setře slzu z každé tváře.

Přímluvy:

- Modleme se za ty, kdo nedávno ztratili své blízké nebo trpí touto ztrátou již delší dobu.
- Modleme se za nemocné a trpící, s nimiž jsme jako církve a věřící lidé z našeho města v kontaktu. Jak uvnitř, tak mimo církev.
- Modleme se za hospicové hnutí a pomoc umírajícím a trpícím v našem městě.
- Modleme se za ženy, které ztratily své děti v lůně nebo ty, kdo se rozhodly z nejrůznějších důvodů jít na potrat.
- Modleme se, jaká břemena druhých můžeme nést jako jednotlivci nebo společenství.

Mt 5:5

Blahoslavení **tiší**, neboť oni dostanou zemi za dědictví.

Čtení:

Ž 37:3–29

1 Pt 1:3–13

Adresáti třetího blahoslavenství jsou tiší, mírní, vlídní, pokorní. Jsou to také někdy všichni ti zakřiknutí, stydliví, neprůbojní, neassertivní, ti, co jdou druhým z cesty, ti bez ostrých loktů, možná ti, kdo nemají potřebu vykřikovat své nároky či názory na náměstích, ti, co nastavují druhou tvář, ti, kdo trpělivě snášejí křivdu, kdo se nedají vydráždit. Ti bezmocní či bez ambic a postavení, ti, kdo ustupují aroganci mocných. Ti nepatrní, bezvýznamní.

Znamená-li slovo blahoslavený (řec. makarios) stav nejvyššího blahobytu či blaha, který může lidská bytost mít, jak se mohou tito lidé považovat za blahoslavené a navíc čekat, že jim něco bude patřit? Copak svět nepatří těm, kdo jsou jejich přesným opakem – úspěšným, hlasitým a mocným? Stačí se podívat na to, jak se spolužáci chovají k lůzrům mezi nimi, abychom pochopili, proč se tito lidé mohou cítit bezvýznamní a zanedbatelní. Ježíš je ale jiného názoru. V tomto blahoslavenství se jakoby ozývá Ž 37,11: „...pokorní obdrží zemi“. Kristus sám vjíždí do Jeruzaléma na oslátku „tichý“ (Mt 21,5); a je tím, který je „tichý, pokorného srdce“ (Mt 11,29). Nestaví se do čela ozbrojeného

povstání proti římské okupaci a nenaplnuje očekávání politické obnovy židovského království. A přesto jeho království nakonec prostoupí celou zemi a změní Římskou říši k nepoznání. Dává naději a radost lidem, kteří nevidí východisko ze situace, která je obklopuje a kterou možná nemohou změnit. Lidem, kteří se snaží žít své životy dobře a věrně před Bohem, i když je jejich země nebo ekonomické prostředí postižené korupcí a bezprávím. Jsou blahoslavení a mohou se radovat v Pánu, protože není nic skrytého, co by nakonec nebylo odhaleno. Bůh má vše ve svých rukou. Jak praví žalmista:

„Doufej v Hospodina, konej dobro, v zemi přebývej a zachovávej věrnost.

Hledej blaho v Hospodinu, dá ti vše, oč požádá tvé srdce.

Svou cestu svěř Hospodinu, doufej v něho, on sám bude jednat.

Dá, že tvoje spravedlnost zazáří jak světlo, jako polední jas tvoje právo.

Ztiš se před Hospodinem a čekej na něj. Nevzrušuj se kvůli tomu, kdo jde úspěšně svou cestou, nad tím, kdo strojí pikle.

Odlož hněv a zanech rozhořčení, nevzrušuj se, ať se nedopustíš zlého, neboť zlovolníci budou vymýceni, ale kdo naději skládá v Hospodina, obdrží zemi.“

Přímluvy:

- Modleme se za naše města, v moci postavené, politiky, atd.
- Modleme se za to, abychom byli viditelným požehnáním pro své komunity.
- Modleme se za konkrétní projekty církví v našem městě.
- Modleme se za děti v církvi.
 - Za to, aby v církvi i rodině nacházely živou víru a převzaly duchovní dědictví od starších generací.
 - Za služebníky pracující s dětmi a dorostem a křesťanské organizace zaměřené na děti.

Mt 5:6

Blahoslavení ti, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.

Čtení:

Iz 59:8–16

Lk 18:2–8

Ti, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, jsou jen zřídka považováni za pozeňnané. Naopak jsou spíše považováni za naivní snílky, idealisty a blázny, kteří netuší, jak to na světě chodí. Jak být pozeňnaný, když žijete v podobě cizího režimu, ať už je jím Řím nebo kterýkoli jiný? Jak mít hluboký pokoj a radost tam, kde je nespravedlnost naším každodenním chlebem?

Když se současný senátor Libor Michálek rozhodl, že se nebude podílet na vyvedení peněz ze Státního fondu životního prostředí, důvod, proč ho zainteresovaní neodstřelili tak rychle, byl, že si mysleli, že chce peníze pro někoho jiného – jinou partaj nebo skupinu. Vůbec si nedokázali představit, že by byl někdo, kdo nechce se systémem spolupracovat jen proto, že je morální a zodpovídá se před Bohem. Všichni přece věděli, jak

to chodí. Až když zjistili, že nekope za nikoho jiného, pak teprve přišel vyhozov. Přesto jeho příklad vedl k vzepjetí občanské společnosti proti korupci, které nemělo v naší porevoluční historii obdoby.

Jak by tedy dnes Ježíš formuloval své čtvrté blahoslavenství? Blaze vám whistlebloweři, i když vás vyhodí z práce. Blaze vám disidenti v tyranských režimech. Blaze vám, i když se nemůžete domoci práva. Blaze vám, když nedáváte úplatky, abyste získali zakázku. Blaze vám, když neopisujete a nekupujete si tituly. Blaze vám, když nedopujete, protože vaše bude vítězství. Blaze nespravedlivě uvězněným. Blaze vám, když platíte daně a neděláte věci bez faktury jen tak bokem do vlastní kapsy.

Blaze vám, protože jste neztratili svou duši. Protože se nasytíte dobrem. Protože vaše radost může být větší než jakákoli nespravedlnost, je-li tu Bůh, který vše vidí. A je-li tu ten, kdo se pro nás stal nespravedlností, abychom my měli spravedlnost.

Přímluvy:

- Modleme se, aby Bůh dal vyrůst spravedlnosti v naší zemi, za právo a spravedlnost obecně, dobré zákony v naší zemi, za soudce, policisty, státní zástupce atd.
- Modleme se za rozklad struktur korupce a zločinu v ČR.
- Modleme se za omezení obchodu s drogami, hazardu, prostituce a obchodu se ženami v naší zemi i v Evropě a dobrou legislativu v této oblasti.
- Modleme se za pokoj pro Izrael.

Mt 5:7

Blahoslavení **milosrdní**, neboť oni dojdou milosrdenství.

Čtení:

Jonáš 4
Jan 8:2–12

Zkusme si představit svět bez milosrdenství. Svět, kde si všichni připomínají vzájemně své nedostatky a omyly. Kde by neexistovalo odpuštění, ale pouze odplata a satisfakce. Prostředí, kde by každý byl odsouzen a křivda by nebyla nikdy zapomenuta. Kde bychom milovali jen ty, kdo si to zaslouží a kdo splňují kritéria potřebná k tomu, abychom je

mohli přijmout. Svět, kde by platil pouze zákon a milost by nebyla možná. Kde by rodiče nebyli milosrdní ke svým dětem a děti ke svým rodičům. Kde by se nikdo nemohl přiblížit k Bohu.

Ne, v takovém světě by se nedalo žít. Možná ani jeden jediný den. Možná tak nějak totiž vypadá samotné peklo. Bez milosrdenství bychom nemohli žít a musí být součástí našich životů stejně jako voda či kyslík, bez nichž umíráme. A přesto je milosrdenství vysmíváno a snižováno. Stačí se podívat na Ježíšův život a to, jak tvrdě narazil se svým milosrdenstvím. Jeho přístup k milosrdenství byl tehdejší a asi i dnešní mentalitě tak cizí, že s ním budil pohoršení, kamkoli přišel. Přijímal mezi své učedníky celníky a prostitutky, pravidelně jedl s hříšníky, dokonce nabádal k lásce k nepřátelům a projevil ji i Římanovi. Právě milosrdenství jej doprovázelo na kříž.

A milosrdenství je kamenem úrazu i dnes. Ve společnosti, která nahradila pojetí pravdy tolerancí, rozumějme nepřipustností zpochybnit jakkoli hodnoty druhého, již milosrdenství není vítáno. Milosrdenství totiž předpokládá pravdu. Proto nikdo nechce být v tolerantní společnosti jen tolerován, ale bezvýhradně přijímán. Ani v tolerantní společnosti ale není nouze o obviňování, souzení a odsudky jako nejobvyklejší prostředek, jak se vypořádat s těmi, s nimiž nesouhlasíme, kterých se bojíme nebo kteří nám ublížili.

Milosrdenství a odpuštění jsou totiž zcela nepřírozené postoje. Udělá-li někdo něco zlého nebo nám ublíží, naším instinktem je, že by za to měl zaplatit. Protože to je spravedlivé. Odpustit a být milosrdný ovšem znamená vzít důsledky zla na sebe. A do toho se už každému nechce. Proto naše milosrdenství vychází ze samotného vztahu s Bohem, který nám dal okusit své milosrdenství a čeká, že pochopíme, že my sami nemůžeme jednat jinak, aniž bychom popřeli podstatu milosrdenství, kterého se dostalo nám samotným. Být milosrdný je proto ta pravá oběť. Proč od nás Bůh žádá milosrdenství? Protože chce, abychom byli jako On. „Budte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec!“ „V tom spočívá dokonalost,“ vysvětluje Ježíš. „Jděte a naučte se, co znamená: ‚Milosrdenství chci a ne oběť.‘“ Soud plodí další soud, ale milosrdenství vede k milosrdenství. A bez milosrdenství, kterého jsme schopni jen díky Boží oběti, není skutečná radost možná.

Přímluvy:

- Modleme se za naše mládeže a jejich misijní aktivity a výzvy, které mají (nebo nemají).
- Modleme se za probuzení a evangelizační projekty mezi mladými lidmi – Nová generace, Fusion, Exit Tour, Kluby, United, Kurzy Alfa pro mládež, atd.
- Modleme se za mladé vedoucí s touhou sloužit v církvi, zakládat sbory nebo se podílet na jejich obnově, aby se nenechali odradit.
- Modleme se za práci křesťanů na školách.

Mt 5:8

Blahoslavení čistého srdce, neboť oni uzří Boha.

Čtení:

Jób 42:1–7
Jan 14:7–19

Jeden z předních mužů se Ježíše otázal: „Mistře dobrý, co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?“ A Ježíš mu na to řekl: „Proč mi říkáš ‚dobrý‘? Nikdo není dobrý, jedině Bůh.“ Ježíš zde radikálně zpochybňuje mužovo pojetí dobrého života jako pouhého dodržování přikázání a náboženských požadavků na zbožný život. Není-li ale nikdo dobrý, nikdo čistého

srdce, jak někdo může spatřit Boha? Jak pak může být člověk blahoslavený? Nebo s jakým obecně přijímaným přesvědčením zde Ježíš svým blahoslavenstvím polemizuje?

Při rozhovorech s nevěřícími mě stále překvapuje, jak mnoho z nich si myslí, že jsou dobří a že nikomu nikdy nic špatného neudělali. Jako bychom žili ve společnosti nevinných, jejichž srdce je čisté. Bohužel i mezi křesťany se občas najdou lidé, jejichž víra je tak dokonalá a učení čisté, že svůj život tráví pouze napravováním druhých. Ano, i tito lidé uzří Boha a budou se moci přesvědčit o tom, co to znamená mít čisté srdce. Jsme-li pokorní, víme, že před Bohem nikdo neobstojí. Snad proto Bůh ani není tak zjevný, jak by mohl být, protože bychom nevydrželi žár jeho svatosti a přítomnosti a zároveň touží, abychom ho hledali – celým srdcem. Protože jedině tak se dá nalézt. Přesto zde svým blahoslavenstvím Ježíš pouze nepolemizuje s perfekcionisty všeho druhu. Ježíšovou touhou je, aby lidé skutečně mohli spatřit Boha, a přichází se svou revolucí srdce, která zcela převrací tehdy obvyklé pojetí toho, co znamená mít dobrý život před Bohem.

Většina Ježíšových posluchačů považovala za projev zbožného života dodržování přikázání zákona a dalších stovek nařízení. Samozřejmě, že Boží vůlí bylo, aby ho milovali celým svým srdcem, ale srdce se špatně kontroluje, kdežto dodržování pravidel je mnohem snazší. Víru je tak možné nahradit vnějším chováním a zbožností, která účinně vytváří iluzi, že jsme skuteční věřící či křesťané, i když uvnitř ničemu z toho vlastně nevěříme. Ježíš ale ví, že zdroj našeho života je v našem srdci. Dallas Willard ve své knize *Obnova srdce* k tomuto tématu říká: „Náš život a to, jak vnímáme svět, je téměř beze zbytku výsledkem toho, čím jsme

se stali v hlubinách naší bytosti – v našem duchu, v naší vůli či v našem srdci. Právě z těchto hlubin nazíráme na svět a chápeme skutečnost. Právě tam se rozhodujeme, právě tam začínáme jednat a snažíme se změnit náš svět. Žijeme ze svých hlubin a Ježíš věděl, že to co vy i já potřebujeme nejvíc, je obnova srdce.

Když Ježíš vyslal své učedníky, zahájil trvalou světovou revoluci. Tato revoluce probíhá dosud a bude pokračovat, dokud se na zemi nenaplní Boží vůle jako v nebi. Ježíšova revoluce je především a neustále revolucí lidského srdce a ducha. Nenastává tím, že se změní společenské instituce a zákony, tedy vnější formy naší existence, jež by pak nařídily správný životní řád všem lidem, které se jim podaří dostat pod svou moc. Ne, Ježíšova revoluce je revoluce charakteru. Začíná proměnou nitra skrze osobní vztah s Bohem v Kristu a skrze vzájemné mezilidské vztahy. Je to revoluce, která mění lidské myšlenky, názory, pocity a způsoby, jak se rozhodujeme. Mění ovšem i tělesné sklony a společenské vztahy. Proniká do nejhlubších vrstev lidských duší. Mohou k tomu posloužit i vnější společenské ustanovení. Ta však nikdy nejsou cílem a nemohou být ani podstatnou částí prostředků. Pokud jsou naopak hlubiny člověka obnoveny Bohem, promění se zcela přirozeně i společenské struktury. Obnovené nitro nebude spolupracovat s veřejnými proudy nespravedlnosti. Buď tyto proudy zarazí – nebo při pokusu zarazit je zemře. Nic jiného dělat nemůže. Tato neschopnost „systémů“ je hlavním důvodem, proč Ježíš nevyslal své učedníky, aby zaváděli novou vládu nebo dokonce zakládali církve, jak je známe dnes. Úkol učedníků byl jiný: stát se předmostím jeho osoby, jeho slova a jeho moci uprostřed selhávajícího a marného lidství. Měli vnést přítomnost království i jeho Krále do všech oblastí lidského života, a to pouze tím, že sami budou plně žít s ním v jeho království. Ti, kteří ho přijali jako svého živého Pána a stálého učitele, se stali „Božími vyvolenými, svatými a milovanými“ (Kol 3,12).“

Duchovní proměna, obnova lidského srdce, je problém, kterému se lidstvo nemůže vyhnout. Tento problém ovšem nemá lidské řešení. Lidské srdce nemá samo v sobě prostředky na to, aby se změnilo. A zde přichází Ježíšovo evangelium. Srze Krista je naše srdce posvěcováno, skrze něj můžeme předstoupit před Boha. Skrze něj můžeme uzří Boha. Skrze něj máme radost, která pramení z nerozděleného a očištěného srdce.

Přímluvy:

- Modleme se za duchovní obnovu a probuzení v církvi i mimo ni.
- Modleme se za misijní aktivity sborů v našem městě a nevěřící přátele.
- Modleme se za naši větší odvahu sdílet a žít evangelium a nespokojit se s konzumním křesťanstvím.
- Modleme se za obnovu stagnujících církví a společenství a nové dělníky na žeh.
- Modleme se za stávající i budoucí vedoucí v církvi.

Mt 5:9

Blahoslavení ti, **kdo působí pokoj**, neboť oni budou nazváni Božími syny.

Čtení:

Jer 29:1–10

Mt 5:38–48

Dovedete si představit, jak se museli Ježíšovi učedníci a dav kolem tvářit, když prohlásil, že blahoslavení jsou ti, kdo působí pokoj? Osobně věřím, že jen nevěřičně kroutili hlavou. Vždycky bylo a je dost lidí, kteří jsou přesvědčení, že řešení problému je v likvidaci jejich nepřátel či oponentů nebo alespoň v boji s nimi.

A pokud jste se někdy ocitli mezi znesvářenými stranami, víte, jak nevděčná je role toho, kdo stojí uprostřed a snaží se o smíření.

Být těmi, kdo působí pokoj, je ale mnohem více než obcházet kolem a záplatovat neshody a rozdíly mezi lidmi. Pokoj je více než absence konfliktu. Pokoj, který zde Ježíš popisuje, se projevuje láskou, která s pokojem nastavuje druhou tvář a vůlí chtít dobro pro druhého, ať je mým přítelem či nepřítelem.

Pokoj je vždycky snazší definovat, než ho v praxi žít. Milujeme svůj sbor nebo rodinu, ale vždycky je tam někdo, s kým máme problém. Máme rádi svou práci, ale stejně je tam jeden kolega, kterého nemusíme. Sám Ježíš, vládce pokoje, byl neustále vystaven kritice, pohrdání a konfliktům. Pokud by Ježíšovou definicí činitele pokoje byl pouhý mírový vyjednaváč, sám Ježíš by svým testem neprošel. Ježíši nešlo jen o smiřování dvou stran,

jako spíš o individuální postoj každého z jeho posluchačů. Ti, kdo působí pokoj, nejsou ani ti, kdo se pouze nepřidají na tu či onu stranu. I v této disciplíně by Ježíš asi propadl, protože byl asi nejkontroverznější postavou své doby. Činitel pokoje není ani mistr kompromisů. I když má kompromis často svou velkou hodnotu a může pomoci řešení konfliktů, v mnoha případech je strašlivou chybou nebo nemorální cestou.

Činiteli pokoje zde Ježíš myslí lidi, kteří jsou natolik zabydleni v Božím království, že mohou s tichostí a jistotou čelit jakýmkoli útokům, ponižování či urážkám. Kteří nemají potřebu odplácet zlo zlem. Ježíš si byl vědom, že jeho slova vyvolají nepřátelství, ale nebyl to jeho cíl. Vše dělal v nejlepším zájmu těch, s nimiž mluvil, protože nebylo jiné cesty, jak jim pomoci. I v momentě největšího utrpení na kříži žehná těm, kdo ho křížují a z úst římského setníka slyšíme vyznání „Ten člověk byl opravdu Syn Boží.“ Tak i ti, kdo budou Ježíšovým způsobem působit pokoj, budou nazváni Božími syny. To je skutečná cesta pokoje. Nestaneme se blahoslavenými nebo Božími syny, protože budeme působit pokoj. Ale jsme-li Božími dětmi, budeme odrážet charakter našeho Otce, který po celé dějiny usiluje o smíření světa se sebou samým. Budeme trpělivě milovat, odpouštět a sloužit těm, o nichž nám tvrdí, že bychom se jim měli vyhýbat, že bychom je měli odsuzovat, nenávidět a možná i zabíjet. Nemáme-li tento pokoj, naše radost se ztratí v boji s našimi oponenty nebo jejich ideologiemi.

Přímluvy:

- Modleme se za spolupráci křesťanů.
- Modleme se za ty, s nimiž jsme měli nebo máme konflikty nebo spory.
- Modleme se za dobré vztahy v našich společenstvích, jednotu a odpuštění. Víme-li o nějakých sporech, modleme se za jejich vyřešení.
- Modleme se za vztahy uvnitř denominací i mezi nimi. Kéž se konflikty podaří řešit v Duchu Kristově a v pravdě.
- Modleme se za KMS, ERC, Českou evangelikální alianci a další organizace, které pracují na dobrých vztazích a spolupráci mezi křesťany.

Mt 5:10–12

Blahoslavení ti, **kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost**, neboť jejich je království Nebes.

Blahoslavení jste, když vás budou tupit a pronásledovat a lživě mluvit proti vám všechno zlé kvůli mně. Radujte se a jásejte, neboť hojná je vaše odplata v nebesích; vždyť tak pronásledovali proroky, kteří byli před vámi.

Čtení:

Zalm

119:161–168

1. Pt 3:8–16

„Ano, přichází hodina, že ten, kdo vás zabije, bude se domnívat, že tím uctívá Boha.“, říká se v 16. kapitole Janova evangelia. A přesně to se nyní děje křesťanům v mnoha zemích světa. Odhaduje se, že je na světě různou formou pronásledováno na 100 milionů křesťanů. Komunity církví v Iráku a Sýrii, které mají za sebou tisíciletou historii, jsou v některých oblastech vystaveny genocidě nebo brzo přestanou existovat. Počty křesťanů, kteří pro svou víru umírají, v poslední době enormně rostou a každý rok překonávají s velkou rezervou počet mučedníků za celé období existence Římského impéria. A pronásledování zdaleka není doménou Předního východu.

Přesto Ježíš ve svém posledním blahoslavenství mluví o tom, že i pronásledování pro spravedlnost a pro jeho jméno mohou být blahoslavení. Lidským pohledem ale není nic vzdálenějšího stavu požehnanosti. Pokud vám zabíjejí příbuzné, vyhánějí vás z domovů, nutí vás násilím ke konverzi, vypalují vaše kostely, unášejí a znásilňují vaše ženy, je těžké cítit se blahoslavený. Ne, na samotném pronásledování není nic blahoslaveného ani dobrodružného. Snad jen to, že můžeme mít podíl na Kristových utrpeních. Snad jen to, že pod tlakem pronásledování je třeba naše víra a není možné zůstat jen nominálním křesťanem.

Pronásledování není nic, co bychom měli přivolávat, ale pokud následujeme Krista a pravdu, nedá se mu často vyhnout. Je ale možné vytrvat s vírou, že Bůh je v našem utrpení s námi.

Můj přítel, který jezdi zvěstovat evangelium bývalým teroristům a členům Tálibánu, mi vždycky říká: „Když už bych tam měl pro svou víru zahynout, ať je to proto, že evangelium porozuměli až příliš dobře, a ne z jiných důvodů.“ Lidé mohou křesťanství odmítnat z mnoha důvodů a některé jsou bohužel legitimní. I proto je podstatné, zda kážeme Krista nebo jen jistou podobu křesťanství či církevní tradice.

Podíváme-li se na samotnou Evropu, až na některé výjimky zde není možné hovořit o pronásledování v silném slova smyslu. Přesto je mnoho křesťanů paralyzováno strachem, co by řeklo jejich okolí, kdyby nějak více projevíli svoji křesťanskou víru nebo snad verbálně sdíleli s někým evangelium. Ze státní, mocné, všezahrnující a samozřejmě instituce jsme se jako církve stali menšinou a stojíme na okraji. Často jsme terčem posměchu médií a filmových tvůrců, terčem předsudků, jako lidé slabí a méněcenní. Berličkovy lid. A možná to je výzva pro současnou evropskou církev, jak žít v radosti a odvaze evangelia bez moci a nostalgie po dřívějším vlivu. Jak být blahoslavený, radovat se a jásat, být lidem veselí, který nemůže lidem vnucovat svou pravdu, ale může být svědkem radosti a naděje, kterou nám nic nemůže vzít.

Přímlyvy:

- Přimlouvejme se za pronásledované církve a křesťany ve světě.
- Modleme se za církve v Iráku a Sýrii, aby obstáli v tomto období zkoušek. Modleme se, aby Bůh dal obnovu a pokoj v těchto zemích.
- Modleme se za všechny ty, kdo pronásledují církve a jsou jejich nepřáteli.
- Modleme se za uprchlíky, kteří přicházejí do Evropy. Dobré politické řešení do budoucna i Boží jednání a roli církve ve službě uprchlíkům.

Modlitební plakáty

Během modlitebního týdne můžete vyvěsit ve vašich modlitebních plakáty s hlavními modlitebními tématy na každý den a s biblickými čteními a seznamem vybraných modlitebních bodů. Tyto plakáty mohou být vodítkem při společných modlitbách ve skupinách nebo v plénu, při modlitebních vycházkách a dalších způsobech modliteb. Při jejich výrobě je dobré použít výrazné barvy a velká písmena.

Plakáty mohou být užitečné i pro tradiční modlitební shromáždění, kdy se modlí nahlas kazatel a několik pověřených zástupců sboru, kteří tak mohou mít témata přímo před očima.

Modlitební rozhovor s Bohem

Modlitba formou rozhovoru s Bohem je vhodná pro menší společenství nebo pro modlitby ve skupinách. Vyžaduje citlivého vedoucího, který by lidem pomohl do této modlitby vstoupit. Místo toho, aby se každý z přítomných modlil pouze jednou a pokryl mnoho témat, mohou se všichni modlit, kolikrát chtějí. Modlitby by měly být stručné a jednoduché a měly by se vždy věnovat pouze jednomu modlitebnímu bodu.

Modlitební rozhovor s Bohem může obsahovat 5 základních kroků, které tvoří jeho snadno zapamatovatelný rámec.

1. Ježíš je zde. Vedoucí cituje Matouše 18, 19–20 a povzbuzuje přítomné, aby se v tichu zaměřili na ukřižovaného a vzkříšeného Spasitele a Pána.

2. Děkuji ti, Pane. Tento krok je úzce spojen s krokem prvním. Je to přirozená reakce na přítomnost Ježíše a v této části je prostor pro vyjádření díky a chvály Pánu v krátkých větách.

3. Pomoz mi, Pane. V tomto kroku je prostor pro osobní prosby a vyznání. Obecná vyznání a vyznání, na nichž se skupina předem shodla, mohou zaznít nahlas na rozdíl od vyznání osobních, která by měla být činěna formou tiché modlitby v duchu.

4. Pomoz mé sestře a mému bratru. Zde svými stručnými modlitbami za specifické místní, národní, evropské a mezinárodní potřeby vstupujeme do moci přímluvné modlitby.

5. Použij si mě, Pane. Zde do našich modliteb vkládáme sami sebe a vyjadřujeme naši ochotu stát se součástí jejich vyslyšení.

S moudrým, jasným a hladkým vedením modlitebního shromáždění může tento přístup velice dobře fungovat a do modliteb se zapojí mnohem větší počet lidí.

Modlitební procházka

Jedním z jednoduchých způsobů modlitební procházky může být tichý průvod přímo ve sborové budově s několika „zastaveními“ u modlitebních plakátů a jejich modlitebních témat. Podobně je možné připravit zastavení s modlitebními košíky, kam by lidé vkládali své prosby a modlitby napsané na kouscích papíru nebo kde by mohli po vyslovení modlitby za určité lidi, země nebo po-

třeby zapálit svíčku. Tento typ modliteb umožňuje zapojení maximálního počtu modlitebníků.

Další možností je rozdělit se do skupin a jít se modlit do různých částí vašeho města nebo sousedství kostela a zastavit se k přímluvám na vhodných místech. Skupiny mohou mít svého modlitebního vedoucího, který může modlitebníky vést k modlitbám za místní komunitu a její potřeby. Když se skupiny vrátí do sborové budovy, mohou se podělit o své zkušenosti a zakončit večer společnou modlitbou.

Modlitba ve skupinách

Je možné rozdělit shromáždění do malých skupin, které se roz-
místí v hlavním sále a přilehlých místnostech.

Několik obecných rad k modlitbám ve skupině:

1. Omezte velikost skupin (max. 4).
2. Stručně shrňte způsob, jak se budete modlit.
3. Shromážděte od vaší skupiny modlitební náměty.
4. Povzbudte ke stručným modlitbám. Nenuťte lidi, aby se modlili nahlas.
5. Pokuste se být v modlitbách vyvážení.
6. Modlete se pozitivně.
7. Pomozte své skupině, aby se soustředila na Krista.
8. Držte se časového plánu. Začněte a skončete včas.
9. Modlete se jedni za druhé.
10. Vyznejte svou připravenost stát se součástí vyslyšení vašich modliteb.

Modlitba a skutky

Připravte na veřejném místě občerstvení (čaj, bagety, polévku...) pro bezdomovce...

Pozvěte na shromáždění policistu z vašeho okrsku, aby promluvil o problémech vašeho města a kriminalitě, které čelí, a nabídněte mu modlitbu nebo ho požádejte, za co se můžete modlit nebo jak pomoci...

Přemýšlejte o tom, jak a koho obdarovat například: knihy do věznic, hračky pro děti z dětských domovů (pokud jste tak neučinili během vánoc), můžete se rozhodnout darovat krev, atd.

Navštivte během dne nemocné, staré a opuštěné a potěšte je připraveným programem.

Půst a modlitby

V půstu jde především o dobrovolné, soukromé a Duchem vedené oddělení se od našich běžných životních činností a o rozhodnutí hledat během odděleného času Boží vůli a sytit se Jím samotným a Jeho Slovem.

Do půstu mohou vstoupit jednotliví členové sboru mnoha různými způsoby. Existuje půst úplný, půst o vodě, půst Danielův (kdy

si lidé odřeknou pouze některé druhy jídla nebo pití), atd. Obvykle jsou posty doprovázeny modlitbou a jejich cílem je větší soustředění, růst v horlivosti, získání kontroly nad tělesnými žádostmi a odkládání soběstřednosti.

Během modlitebního týdne mohou vedoucí sborů půst doporučit, ale nemohou ho nikomu vnutit. Pokud chtějí motivovat ostatní členy sboru k půstu, je k tomu nejvhodnější vlastní příklad.

Je možné se rozhodnout ke krátkému nebo dlouhému postu, ale pro křesťany bez zkušeností je lépe začít s mírnějším půstem, například půldenním od oběda do příští snídaně. Během postu je vhodné dostatečně pít vodu nebo ovocné šťávy a dbát na osobní hygienu. Hlavní věcí je využít ušetřený čas a duchovní soustředění pro modlitbu a přemýšlení.

I konzumace má mnoho podob. Kromě jídla je možné se vzdát například i médií. Čas od času je velmi prospěšné zastavit tok in-

formací, které se na nás hrnou a vypnout rádio, televizi, mobilní telefon, internet, atd.

Existuje také mnoho situací, které si půst přímo žádají:

1. když pociťujeme naléhavou touhu po probuzení;
2. když jsme hluboce usvědčeni z hříchu Božího lidu;
3. když rozeznáváme potřebu silnější víry, která by se dokázala chopit Božích zaslíbení;
4. když předvídáme zvláštní příležitost ke službě
5. a když chceme prohloubit náš život s Bohem.

Konečně půst bychom měli držet s čistým srdcem, motivy a touhou oslavit Boha a pomáhat druhým. Půst by nikdy neměl být považován za něco, čím bychom si mohli cokoli zasloužit, čím zmanipulovat Boha nebo s ním vyjednávat. Cílem půstu není přimět Boha, aby se přiblížil našim názorům a vůli, ale je jím naopak snaha přiblížit se Bohu a Jeho vůli.

„Nemáme čas se nemodlit“

Modlitba a spolupráce

Duchovního průlomu se nedá dosáhnout zbraněmi ani pomocí peněz. Žádné lidské snažení, efektivnější využití zdrojů nebo brilantní strategie samy o sobě nejsou schopny přinést trvalou duchovní změnu. Naše jednota, pokud nemá být jen abstraktním pojmem a ekumenismem „shora“, musí vést k praktické spolupráci a partnerství. Výzvy, které před českou církví stojí, jsou nad síly jakéhokoli solitéra. Aby ale naše spolupráce byla účinná a udržitelná a nikoli povrchní, musí být založena na působení a inspiraci Ducha Svatého.

Pouze proces založený na modlitbě je schopen překonávat výzvy spojené s našimi často komplikovanými vztahy, kulturními a duchovními odlišnostmi, s technickými i strategickými otázkami. Modlitba je naprosto centrální pro dobrou spolupráci ve službě a to jak na úrovni místního sboru, úrovni města či celé země. A nejde jen o zbožnou frázi.

Modlitba je zásadně důležitá pro kvalitní vztahy a jakékoli partnerství je založeno na dobrých vztazích. Otevřenost, důvěra, pokládání jeden druhého za lepšího sebe a oddanost jednat v nejlepším zájmu toho druhého může být dlouhodobě přítomná jen v kontextu modlitby.

Modlitba je klíčová při tvorbě konsensu a hledání priorit a cílů Království Božího ve službě. Pochopení a ocenění odlišných perspektiv a připravenost naslouchat jeden druhému i Bohu hraje v partnerství nesmírně významnou roli. Bez modlitby v centru vizí inspirované spolupráce bude jakékoli úsilí v partnerství bezmocné.

Modlitba je zásadní pro trvalost a efektivitu partnerství. Skutečná duchovní změna vyžaduje čas, dlouhodobé partnerství a výjimečnou duchovní stálost. Nepředstíraný zájem, hluboká pozornost a schopnost být s druhým cele, zůstat zranitelný, nastavit druhou tvář a radovat se i v křivdách – to je Kristus mezi námi. Modlitba je nástrojem, jak odolávat tlaku Zlého na rozdělení a neutralizaci svědectví církve. Není jen volitelným doplňkem.

Ježíš je Semper Major – vždy větší, než si myslíme. To je důvod k pokoře v našem myšlení i spolupráci s druhými.

Posláním ATM jako modlitební iniciativy ČEA je:

- Upevňování jednoty Božího lidu skrze modlitbu a společná vyznání.
- Společné díkůvzdání za uplynulý rok a vyvyšování Hospodina.
- Vzájemné žehnání mezi sbory ve městě nebo v regionu, svědectví z různých sborů, povzbuzení, vyznání potřebnosti druhých církví a respektu k jejich službě a odlišnostem.
- Přímluvy za konkrétní lokalitu (město, kraj), za konkrétní službu jednotlivých sborů a křesťanských aktivit, za konkrétní kroky v evangelizaci, přímluvy za potřeby města/ lokality.
- Žehnání místním v moci postaveným, soudcům, policistům atd.
- Příležitost ke společnému pokání z nedostatků církve, z toho, že dostatečně nejdeme coby jednotlivci i kolektivy za Hospodinem. Východisko pro budování vztahů mezi zástupci jednotlivých lokálních sborů a farností.
- Manifestace jednoty Božího lidu vůči místní komunitě.

ATM má v ČR dlouhou tradici a jeho konání bylo za doby minulého režimu jednou z mála příležitostí k setkávání k modlitbám napříč denominacemi. ATM je modlitební iniciativou, jejíž vznik je datován do roku 1856, a která byla průvodním znakem probuzení v USA a Velké Británii. ATM je v současnosti jedním ze základních kamenů práce ČEA a jeho náplň a duchovní význam jsou spojeny se smyslem její existence. Cílem ČEA je nejen organizovat ATM, ale také učinit jej vrcholem fungující organické spolupráce a partnerství mezi křesťany na lokální i národní úrovni.

ROZPIS BOHOSLUŽEB

Aliančního týdne modliteb

Den	Místo bohoslužby	Čas
Neděle 3. 1.		
Pondělí 4. 1.		
Úterý 5. 1.		
Středa 6. 1.		
Čtvrtek 7. 1.		
Pátek 8. 1.		
Sobota 9. 1.		
Neděle 10. 1.		

Alianční týden modliteb 2016

Česká evangelikální aliance

Plzeňská 166, 150 00 Praha 5

e-mail: info@ea.cz

www.ea.cz